

ZARZĄDZENIE

Dnia 7 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

zarządza:

1. stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 października 2021 r., sygn. akt II AKa 217/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt III K 467/19, w sprawie skazanego K. K.;
2. zwrócić skazanemu uiszczoną opłatę od wniosku w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) zł.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego K. K. skierował do Sądu Najwyższego wniosek o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2022 r., I KO 77/22, którym oddalono wniosek o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 października 2021 r., sygn. akt II AKa 217/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt III K 467/19, stwierdzając jednocześnie brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

Prokurator Prokuratury Krajowej, zajmując stanowisko w przedmiocie złożonego wniosku o wznowienie postępowania, wniósł o pozostawienie go bez rozpoznania.

Odnosząc się do wniosku, przypomnieć należy, że wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane w art. 540 – 540b k.p.k. i postępowanie wznowieniowe ogranicza się do ich badania. Wniosek o wznowienie postępowania powinien

wskazywać na podstawę wznowienia, a na wnioskodawcy ciąży obowiązek wykazania jej zaistnienia.

Przepisy postępowania karnego – art. 542 § 3 k.p.k. przewidują również wznowienie postępowania karnego z powodu uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. W tym przypadku wznowienie postępowania następuje z urzędu, a inicjatywa strony sprowadza się do sygnalizowania zaistnienia uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k.

Kierując się dyrektywą określoną w art. 118 § 1 k.p.k., zgodnie z którą znaczenie czynności procesowej ocenia się nie według jej oznaczenia, lecz treści złożonego oświadczenia, dokonaną przez obrońcę skazanego czynność potraktować należało – w myśl art. 9 § 2 k.p.k. – jako wniosek sygnalizujący wystąpienie podstawy do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wymienionym wyżej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu.

Pismo złożone przez obrońcę skazanego nie jest środkiem zaskarżenia, który mógłby prowadzić do wznowienia postępowania na wniosek strony, gdyż nie odwołuje się do żadnej z podstaw wskazanych w art. 540 – 540b k.p.k.

Powołanie się przez wnoszącego pismo na przepis art. 541 § 1 k.p.k., jako podstawę wznowienia jest niezrozumiałe i trudno do tej kwestii odnieść się rzeczowo.

Przepis ten nie stanowi podstawy wznowienia, a jedynie określa warunek jaki musi zaistnieć, aby móc powoływać się na podstawę wznowienia z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. (w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia). Zgodnie ze wskazanym w piśmie obrońcy skazanego przepisem powołanie się na podstawę wznowienia z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. wymaga wskazania prawomocnego wyroku skazującego za przestępstwo mające mieć wpływ na treść orzeczenia objętego wnioskiem o wznowienie albo orzeczenia stwierdzającego niemożność wydania wyroku skazującego. Pismo obrońcy skazanego wymogu tego nie realizuje.

Analiza treści wymienionego pisma nie pozostawia wątpliwości, że obrońca skazanego uchybień mających stanowić podstawę wznowienia postępowania nie upatruje w procedowaniu na etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, lecz

na etapie postępowania odwoławczego prowadzonego w sprawie II AKa 217/21 przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu.

W tym zakresie kwestia wystąpienia uchybień stanowiących podstawę wznowienia postępowania z urzędu była przedmiotem badania przez Sąd Najwyższy w sprawach I KO 77/22 i I KO 6/23, a jego wynikiem było stwierdzenie braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu. Stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2022 r., I KO 77/22 i zarządzeniu z dnia 9 lutego 2023 r., I KO 6/23, zachowuje aktualność. Odnosząc się do niesygnalizowanego wcześniej wystąpienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., stwierdzić trzeba, że fakt udzielania skazanemu odpowiedzi na pismo z dnia 22 września 2021 r. przez sędziego pełniącego funkcję Przewodniczącego Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu (k. 1358 akt III K 467/19) nie stanowi o udziale w wydaniu orzeczenia osoby nieuprawnionej (art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.) i o nienależytej obsadzie sądu (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Niczego w odczytaniu treści złożonego wniosku nie zmienia zawarty w nim postulat wznowienia postępowania wznowieniowego zakończonych postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2022 r. I KO 77/22.

Po pierwsze, za aktualne należy uznać stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2010 r., V KO 47/10, zgodnie z którym nie jest możliwe wznowienie, zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu, samego postępowania o wznowienie, zakończonych uprzednio prawomocnym orzeczeniem sądu o oddaleniu wniosku strony lub o braku podstaw do wznowienia *ex officio*.

Po drugie, gdyby nawet nie podzielać przedstawionego wyżej zapatrywania, to – jak to już wcześniej zauważono – należałoby stwierdzić, że w piśmie obrońcy skazanego nie wskazano na podstawy wznowienia czy to na wniosek strony, czy też z urzędu w odniesieniu do postępowania wznowieniowego w sprawie I KO 77/22. To, że wydane w tej sprawie orzeczenie nie spełnia oczekiwań strony, która kwestionuje jego słuszność nie stanowi podstawy wznowienia postępowania. Złożenie kolejnego wniosku o wznowienie postępowania, nie może stanowić próby zaskarżenia orzeczenia, które z mocy prawa zaskarżeniu nie podlega (art. 547 § 1 k.p.k.).

Kierując się wskazanymi powodami zarządzić należało jak na wstępie. W tym stanie rzeczy rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania kary orzeczonej w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 października 2021 r., sygn. akt II AKa 217/21 stało się bezprzedmiotowe.

Choć stwierdzenie braku sygnalizowanego przez stronę uchybienia nie wymaga wydania w tym przedmiocie orzeczenia i wystarczającym jest poinformowanie strony o niestwierdzeniu podstaw wznowienia postępowania z urzędu (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05), to ze względu na charakter pisma procesowego, w ramach którego dokonano sygnalizacji, za celowe uznano podjęcie tej decyzji w formie niezaskarżalnego zarządzenia.

Wobec tego, że wniosek sygnalizacyjny nie podlega opłacie, należało zarządzić zwrot uiszczonej przy jego złożeniu opłaty.

Na koniec, z uwagi na podnoszone w składnych w sprawie pismach zastrzeżenia co do merytorycznej trafności rozstrzygnięcia o odpowiedzialności skazanego w postępowaniu zakończonym wymienionym wyżej wyrokiem Sądu Apelacyjnego, zauważyć trzeba, że jeżeli w ocenie skazanego orzeczenie to zostało wydane z rażącym naruszeniem prawa, możliwym jest jego wzruszenie poprzez zainicjowanie wniesienia kasacji przez podmioty określone w art. 521 § 1 k.p.k.

Odpis zarządzenia doręczyć obrońcy i skazanemu wraz z pouczeniem, że nie podlega ono zaskarżeniu.

D.Z.

[ms]

